

Dat is maar het beste

- Ze zal het wel niet lang meer maken.
- Nee, dat denk ik ook. Dat duurt niet lang meer.
- Nee, dat zal wel niet. Maar ik vind het wel erg.
- Ik had er ook veel moeite mee, dat mag je gerust weten. Gelukkig voor haar is het over een paar weken voorbij. Dat is maar het beste.

- Ja, dat is maar het beste.

Tevreden dronken de twee dames van hun thee. Nu ze vastgesteld hadden dat de zieke, die ze zojuist in het nabijgelegen ziekenhuis bij wijze van troost een bloemetje hadden overhandigd, niet lang meer in het ondermaanse zou verkeren, leken ze gereed om van hun uitje te genieten.

Lynn zat met haar rug naar het tafeltje van de dames, Renee met haar gezicht.

- Is je thee lekker? vroeg Renee.

- Zullen we ergens anders gaan zitten?

Renee liet haar blik door de lunchroom dwalen. Het was er druk voor een dinsdagochtend. De lunchroom in het ziekenhuis was gesloten wegens een verbouwing.

- Er is geen tafel meer vrij. We zitten hier toch goed?

- O ja, vast.

Lynn ging verzitten.

- Wat doen we verder nog? vroeg ze.

- Da's een goeie vraag. Je was sneller klaar dan ik dacht. We kunnen wel op pad gaan, als je zin hebt.

- Haar broer, weet je, klonk het achter Lynn, ziet er de laatste tijd ook niet zo best uit.

- O ja?

- Ja. Hij is nooit echt gezond geweest, maar de laatste tijd... Nee, dat wordt niet veel meer.

Lynn keek nu zelf rond, maar ook zij kon geen lege plek ontdekken.

- Vervelend, zuchtte ze.

- Drink van je thee, zei Renee, dan gaan we zo.

- En je koffie dan?

Renee nam bereidwillig een flinke slok.

- Ik denk, klonk het gretig, dat het erfelijk is.

- Zou het?

- Ja, want haar vader, de ouwe Gijs, die is ook niet oud geworden. En zijn vrouw, je weet wel, we hebben haar een keer in de stad gezien...

- Had zij toen niet een rare jurk aan?

- Je bedoelt een zwarte met van die gele vogeltjes?

- Ja, die.

- Geen gezicht. Zij is wel oud geworden, maar ze liep haar leven lang mank.

- Heeft zij niet een ongeluk gehad als jong meisje?

- Dat ook. Maar echt gezond... Nee, dat was ze niet.

Renee glimlachte bemoedigend naar Lynn en nam weer een slok. Lynn had haar thee inmiddels op. Ze speelde even met een bierviltje en zei toen luid:

- Afijn, ik verwacht niet dat ze het overleven. Het is me wat, een heel gezin tegelijk in het ziekenhuis.

Renee slikte de koffie vlug door, zette haar mok neer en zei:

- Inderdaad, heel triest. Maar ja, wat wil je?

- Ze vroegen er om. De vader dan, natuurlijk. De kinderen konden er niets aan doen.

- Nee, zei Renee, die zaten niet achter het stuur. Hoe gaat het eigenlijk met de moeder?

- In coma.

- Ach jee.

- Daar komt ze nooit meer uit.

Moedeloos schudde Renee het hoofd.

- En dan met zoveel kinderen. Reden ze in een busje?

- Ja, zei Lynn. Het busje zat propvol.
- Jezus, wat erg.
- Weet jij trouwens waar het gebeurde? vroeg Lynn. Was het niet op het nieuws?
- Zeg, ik heb mijn koffie op. Zullen we gaan?
- Oké, zei Lynn. Ze stond meteen op en trok haar jas aan.
- Om hoeveel kinderen gaat het eigenlijk? vroeg Renee.
- Om wel... waar is mijn tasje nou... O, hier. Ben je klaar?
- Momentje, zei Renee, die in haar portemonnee naar geld zocht.
- Weet jij wat die vader mankeert? vroeg Lynn.
- Ik geloof, zei Renee afwezig, dat hij... Ik heb het al. Precies gepast.
- Geen fooi?
- Precies gepast, inclusief fooi.
- Prima. Kom, we zijn weg.

In het voorbijgaan keken Lynn en Renee met een vriendelijke glimlach neer op de dames, die zwijgend het gesprek hadden gevolgd.

Bij de uitgang liet Renee haar vriendin voorgaan. Eenmaal buiten deed Lynn haar jas verder dicht.

- Ouwe zeuren, zei ze op minachtende toon.
- Och, ze bedoelen er niks mee.
- In het verzorgingscentrum van mijn moeder is het precies hetzelfde. Die trutten lopen de hele dag te roddelen over de kwaaltjes van een ander. Hoe erger ze er aan toe zijn, des te meer plezier ze er aan beleven. Al beweren ze allemaal, dat ze het vreselijk vinden. Die verdroogde, verzuurde chagrijnen... Je zou toch denken, dat ze met de jaren milder worden. Dat ze het zonnetje in het water kunnen zien schijnen voor hun wankelende lotgenoten. Maar niks, hoor. Zeuren, zeiken en roddelen, daar vullen ze hun dagen mee. En dan beschouwen wij euthanasie nog als onethisch.
- Hoe was het gisteren bij je moeder?
- Praat me er niet van.
- Oké.
- Ze wil verhuizen.
- Wat?!
- Ze wil verhuizen, herhaalde Lynn.
- Laten we alvast gaan lopen. De auto staat nog op het parkeerterrein van het ziekenhuis. Dus, ze wil verhuizen? Naar een ander tehuis, bedoel je?
- Nee, naar een eigen flatje. Of naar een kamer bij een particulier.
- Dat kan toch niet?
- Nee, zei Lynn, dat kan niet.
- En heb je haar dat gezegd?
- Natuurlijk heb ik haar dat gezegd. Gelukkig stond er geen bord met eten, anders had ze het naar mijn hoofd gesmeten.
- Toch best triest, eigenlijk. Ze glijdt steeds verder af.
- Dat weet ik niet. Ze is altijd al een rotzak geweest. Soms denk ik dat ze haar leeftijd alleen maar gebruikt om te kunnen doen waar ze zin in heeft. Omdat ze oud geworden is, wil dat nog niet zeggen dat ze opeens een engel is. Was ze maar een engel.
- Voor jou vind ik het in ieder geval wel triest, zei Renee. Je had vast niet verwacht dat ze zo oud zou worden.
- Dat is mijn nachtmerrie. Dat ze er mijn hele leven zal zijn. Ik heb overigens een nieuwe buurvrouw.
- O ja? Van onze leeftijd?
- Nee, eerder oud. Kwiek, dat wel. Ze zal wel moeten, want we hebben geen lift.
- Is ze aardig?
- Ze is het prototype van een oma. Zo'n vrouw die je een pannetje soep komt brengen als je ziek bent.
- Dat is toch leuk? zei Renee welgemeend. Je vorige buurvrouw was een beetje vreemd.
- Mijn vorige buurvrouw was een schat van een mens. Ze is in die tien jaren dat ik er woon, nooit bij me binnen geweest. Alles wat ze me heeft aangedaan, is af en toe een praatje maken op de galerij, of

bij de brievenbussen. Zo heb ik ze het liefste.

- En je buurman?
- Heeft weer werk. Ik weet niet wat voor werk en ik ga er ook niet naar vragen.
- Hoe weet je dan, vroeg Renee, dat hij werk heeft?
- Ik liep net over de galerij naar mijn voordeur, toen hij op het parkeerterrein achter de flat in zijn auto wilde stappen. Buurvrouw, riep hij, ik heb weer werk!
- En wat zei jij?
- Ik stak mijn duim op en ging naar binnen.
- Hartelijk.
- Zo ben ik.

Renee had de cabrio tussen twee slordig geparkeerde SUV's gezet. Ze wilde eerst de auto uit het vak rijden, zodat Lynn makkelijker in kon stappen. Lynn wachtte geduldig op het wegdek.

Drie auto's verder laadde een echtpaar een koffer en een paar plantjes in de kofferbak. Ze keken bedrukt. Lynn dacht te zien, dat de vrouw gehuild had. De man sloot de kofferbak en sloeg zijn arm om haar heen. Haar hoofd rustte even op zijn schouder. Daarna gingen ze in de auto zitten, maar ze reden niet meteen weg.

Dat is echt, dacht Lynn. Als mensen nauwelijks kunnen praten, dan hebben ze serieus verdriet.

Misschien, dacht ze, terwijl ze het portier opende, zijn praatgroepen daarom zo succesvol. Het verdriet is al wat gesleten. Ze krabbelen weer op en gaan naar een praatgroep.

Lynn parkeerde haar zitvlak in de stoel en zette haar benen binnen.

- Kan ie? vroeg Renee. Je kijkt zo serieus.
- Huh? O, niks. Ik dacht even aan de dood en zo.
- Maak je je zorgen over je onderzoek?
- Welnee, dat was gewoon routine. Dinsdag over twee weken bel ik voor de uitslag, maar ik weet nu al wat ik te horen krijg. Ik kom toch niet van die kwaal af.
- Vervelend voor je.
- Och, alles went.

Renee reed rustig over het parkeerterrein naar de uitgang. Bij de uitrit ging ze linksaf.

- En daar hebben we onze meevoelende dames, zei Lynn.

De twee vrouwen wandelden over de stoep naar het zebrapad. Aan de overkant lag een bushalte, maar ze konden er ook een smal pad nemen naar de ingang van het ziekenhuis.

Langzaam schoof de cabrio ze voorbij. Lynn draaide zich om.

- Wat denk je? zei Renee.
- Zet 'm eens langs de kant.

Renee remde af en parkeerde de auto met twee wielen op de stoep. Lynn verstelde de binnenspiegel.

De dames staken het zebrapad over. Aan de overkant raakten ze in een druk gesprek gewikkeld, maar ze liepen niet naar de bushalte en ze namen evenmin het pad naar het ziekenhuis. Ze bleven staan.

- Vijf euro, dat ze naar het ziekenhuis lopen, zei Lynn.
- Vijf euro, dat ze de bus nemen. Ze zijn oud en het is nogal een eind.

Na een minuut of drie was er nog niets gebeurd. De vrouwen hadden blijkbaar heel wat te bespreken.

- Misschien, zei Renee, gaan ze dadelijk uit elkaar.
- Dat zou ook kunnen.

Weer een minuut later verzuchtte Lynn:

- Dan zitten ze in een warme lunchroom, alle tijd van de wereld...
- Er komt al beweging in.

Naast elkaar wandelden de dames in de richting van de bushalte.

- Dank u, zei Renee.
- Een ogenblikje nog, vriendin.

Bij de bushalte aangekomen keken ze even op de dienstregeling. Daarna vervolgden ze hun wandeling.

- Dank u, zei Lynn.
- Nou ja, hebben we geen van beiden gewonnen. Blijkbaar wonen ze hier in de buurt.

- Ik win, zei Lynn. Ze keken hoe laat de bus vertrekt en nu lopen ze naar de zij-ingang van het ziekenhuis.

- Nee, nou wordt ie mooi. Je verzint het ter plekke!

- Echt niet. Het ligt er maar net aan op welke afdeling je moet zijn. Soms kun je beter de zij-ingang nemen, tenzij je om wilt lopen. Ik krijg vijf euro van je.

- Weet je dat wel heel zeker?

- Wie komt er nou regelmatig in dat ziekenhuis, jij of ik? Ze nemen gewoon een kortere weg. Het zijn oude mensen, hoor.

Renee klemde haar handen om het stuur.

- Ach, zei ze toen, wat kan mij het schelen.

- Heel fijn. Graag een briefje. Ik heb al teveel euro's in mijn portemonnee.

Renee reikte tussen de stoelen door naar haar tas op de achterbank. Ze trok echter haar arm terug, keek haar vriendin aan en ging weer recht zitten.

- Waar gaan we naar toe? vroeg ze, terwijl ze van de stoep af reed. Naar zee?

- Geen vijf euro? informeerde Lynn met een glimlach.

- Nee. Weet je ook waarom?

- Omdat de dames niet weten waar ze het verongelukte gezin kunnen vinden? En ze daarom geen reden hebben om de zij-ingang te nemen?

- Het gaat vanmiddag hard waaien. Da's best mooi. We kunnen naar Zeeland rijden.

- Ik kon het proberen.

- Je bent werkelijk amoreel.

- Welnee, zei Lynn. Ik had het geld niet aangenomen.

Renee zweeg een tijdje, voor ze zei:

- Weet ik.

- Laten we gaan winkelen. Ik heb nu niet zo'n zin om naar zee te gaan. Het is mij te koud.

- Ook goed. Dan neem ik dadelijk de afslag naar rechts.

Onderweg zeiden ze niet veel. Vlak voor ze het centrum in reden, vroeg Lynn zich hardop af:

- Zouden wij later ook zo worden?

- Als die twee van daarstraks? Nooit.

- Nee...

- Overigens, zei Renee, jij betaalt dadelijk het parkeren.

- O ja? Weet je ook waarom?

- Omdat je teveel euro's in je portemonnee hebt?

Lynn schoot in de lach.

- In dat geval, zei ze, is dat maar het beste.

- Ja, zei Renee, dat is maar het beste.